

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce a): **L. D.**

a

žalobce b): **M. K.**

oba bytem N. p. c. 321/41, B.

oba zastoupeni JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem

sídlem Bašty 416/8, Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**

sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2016, č.j. JMK 89454/2016, sp. zn. S-JMK 63008/2016 OÚPSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2016, č.j. JMK 89454/2016, sp. zn. S-JMK 63008/2016 OÚPSŘ, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru výstavby ze dne 9.2.2016, č.j. OV-ČJ/57930-13/SVE, sp.zn. OV/10187-2013/SVE, kterým byla podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobců o vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby „Rekreační chata M.“ – novostavba rekreační chaty v M. vč. přípojky elektro na pozemku parc. č. x v k.ú. M. u B., neboť povolovaná stavba není v souladu s novým územním plánem.

II. Shrnutí procesního postoje žalobců

2. Žalobci v první řadě namítají, že všechny požadavky pro dodatečné povolení stavby splnili a stavebnímu úřadu řádně doložili v době účinnosti „starého“ územního plánu, podle kterého posuzovaná stavba splňovala všechny požadavky dané zákonem pro vydání dodatečného povolení. Ač měl stavební úřad všechny podklady k rozhodnutí o vydání dodatečného povolení posuzované stavby k dispozici, vydal zamítavé rozhodnutí až dne 9.2.2016, tedy více než rok a půl poté, co žalobci doložili všechny potřebné podklady, přičemž v tomto období došlo ke změně územního plánu, se kterým již není posuzovaná stavba v souladu. Dle názoru žalobců není možné, aby průtahy na straně správních orgánů šly k jejich tíži.
3. Dále žalobci uvádějí, že svým postupem správní orgány obou stupňů porušily zásadu legitimního očekávání, která zahrnuje i nárok účastníků řízení na poskytnutí ochrany proti jakékoliv změně stavu, kterou nemohli rozumně očekávat. Žalobci dle jejich názoru nemohli vědět, že nový územní plán jejich záměr znemožní, navíc byli stavebním úřadem opakovaně ujištěni, mimo jiné i zápisem ze dne 25.2.2015, že dodatečné povolení stavby bude vydáno.
4. Žalobci mají také za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou „spravedlnosti a právní jistoty“. Mají za to, že daná situace je obdobná situaci, v níž by bylo nejprve vydáno stavební povolení, a následně se změnil územní plán. Nový územní plán má působit do budoucna a nedotýkat se staveb, které na dotčeném území existují (jak stavby řádně povolené tak ty, u nichž bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby).
5. Ze shora uvedených důvodů žalobci navrhuji, aby zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Na svém procesním postoji setrvali po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a je přesvědčen, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nepochybil. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním postoji setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.); rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Žaloba není důvodná.
10. Soud se nejprve zabýval námitkou, že žalobci doložili veškeré požadované podklady stavebnímu úřadu v době účinnosti předchozího územního plánu, tedy v době, kdy posuzovaná stavba splňovala požadavky dané zákonem pro vydání dodatečného povolení.
11. Oproti soudnímu řádu správnímu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) neobsahuje správní řád konkrétní ustanovení, jež by zakotvovalo zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Tato zásada však vyplývá ze správního řádu implicitně, a to i s přihlédnutím k jiným ustanovením správního řádu - § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, č.j. 1 As 24/2011-79).
12. K situaci shodné, jakou je situace nyní řešená (ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby), se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26.2.2015, č.j. 7 As 261/2014-42, tak, že *„je pro účely vydání rozhodnutí ve stavebním řízení rozhodující skutkový a právní stav (tedy i stav územně plánovací dokumentace) nikoliv ke dni podání žádosti, ale ke dni vydání rozhodnutí“*.
13. Stavební úřad tak postupoval v souladu se správním řádem, pokud prvostupňové rozhodnutí vydal na základě územního plánu platného pro dané území v době vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
14. Ačkoli se soud ztotožňuje s tím, že průtahy na straně stavebního úřadu zásadně nemohou jít k tíži účastníků správního řízení, v řízení o žádosti jsou to především žadatelé – tu žalobci, kteří mají na vydání rozhodnutí zájem. Žalobci tak neměli v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby být zcela pasivní, nýbrž měli proti nečinnosti stavebního úřadu brojit, a to především prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu, případně žalobou na ochranu před nečinností podle s.ř.s., a postupovat tak v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy právo patří bdělým. Pokud tak žalobci nečinili, nelze jinak, než jim to přičíst k tíži. Ostatně nelze pominout, že se v daném případě jednalo o žádost o dodatečné povolení stavby, tj. stavby

již existující, kterou žalobci postavili bez stavebního povolení či jiného opatření stavebního úřadu. Pokud by žalobci postupovali v souladu se zákonem a příslušné opatření stavebního úřadu by si hodlali opatřit před zahájením stavby, jistě by proti nečinnosti stavebního úřadu brojili (jinak by se stavbou museli čekat).

15. Postup stavebního úřadu, který disponoval potřebnými podklady pro vydání rozhodnutí o žádosti již ode dne 20.8.2014 a prvostupňové rozhodnutí vydal až dne 9.2.2016, tedy po více než roce a půl, lze jistě označit za liknavý; vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí však v posuzované věci nemá. Zdejší soud tak nepovažuje tuto žalobní námitku za důvodnou.
16. Žalobci dále namítají porušení zásady legitimního očekávání, neboť je stavební úřad ujistil o vydání dodatečného povolení stavby.
17. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
18. K citované zásadě legitimního očekávání se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 24.2.2010, č.j. 6 Ads 88/2006-159, uvedl, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán*“.
19. V daném případě v zápisu z kontrolní prohlídky stavby ze dne 25.2.2014 je uvedeno, že „*[d]odatečné povolení pro stavbu bude vydáno po doložení dokladu o zajištění zásobování chaty vodou, tj. dodatečné povolení stavby studny*“.
20. Žalobcům tak lze přisvědčit potud, že z citované pasáže zápisu z kontrolní prohlídky stavby mohli nabýt přesvědčení, že o jejich žádosti bude, po doložení dodatečného stavebního povolení stavby studny, kladně rozhodnuto. Z obsahu zápisu však vyplývá, že předmětem kontrolní prohlídky bylo především posouzení souladu povolované stavby s projektovou dokumentací přiloženou žalobci k žádosti, nikoli žádost meritorně posoudit nebo závazně předjímat takové rozhodnutí. Ze zápisu tak toliko vyplývá, že za daného skutkového i právního stavu dojde k dodatečnému povolení stavby, pokud žalobci doloží další podklad pro rozhodnutí. Z okolností případu tak lze dovozovat, že pokud by stavební úřad rozhodoval za účinnosti „starého“ územního plánu, stavbu by dodatečně povolil. Nicméně o žádosti žalobců bylo meritorně rozhodováno až za účinnosti nového územního plánu, se kterým povolovaná stavba již nebyla v souladu. Stavebnímu úřadu tak nezbylo, než žádost žalobců zamítnout, na čemž ničeho nemůže změnit ani citovaná část ze zápisu z kontrolní prohlídky stavby.
21. Žalobci se současně nemohou dovolávat porušení zásady legitimního očekávání, neboť stavební úřad ve skutkově shodných nebo podobných případech nerozhodoval rozdílně.
22. Nemůže uspět ani námitka žalobců, podle které nemohli vědět, že nový územní plán dodatečné povolení stavby znemožní. Žalobci se totiž mohli s návrhem nového

územního plánu seznámit v rámci řízení o územním plánu podle § 52 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „stavební zákon“.

23. Žalobci dále namítají porušení zásady „spravedlnosti a právní jistoty“, k čemuž uvádějí, že územní plán má působit do budoucna (odkazují k tomu na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.10.1995, sp.zn. Pl. ÚS 17/95, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.7.2009, č.j. 2 As 96/2008-174) a nemá se dotýkat staveb, které na dotčeném území již existují.
24. Ani tuto námitku však důvodnou neshledal, neboť i v daném případě působil územní plán do budoucna (tedy v souladu se žalobci citovanými rozhodnutími). Územní plán účinný při vydání prvostupňového rozhodnutí stavebním úřadem nepůsobil zpětně, tedy na stavby existující nebo rozestavěné na základě řádně vydaného stavebního povolení či jiného opatření stavebního úřadu. Nicméně tento (nový) územní plán plně dopadá na plánované stavby, které s ním musí být v souladu. Obdobně s ním musí být v souladu i stavby, které dosud řádně povoleny nebyly, a to i stavby rozestavěné či dokonce stojící. Podstatné v daném případě je, že se jedná o stavby nepovolené, tedy postavené v rozporu se zákonem. Stavba žalobců sice fakticky v rozhodnou dobu stála, nebyla však stavebním úřadem povolena (a to ani dodatečně). Byť se to může zdát žalobcům nespravedlivé, opět to nelze přičíst k tíži nikomu jinému než jim, neboť stavbu začali stavět bez povolení či jiného opatření stavebního úřadu a právě v důsledku toho došlo k prodloužení řízení a v mezidobí byl schválen nový územní plán. Žádné porušení spravedlnosti ani právní jistoty tedy zdejší soud neshledal.

V. Závěr

25. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto jim nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. července 2018

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu